

2 martie – 8 martie

Evanghelia veșnică

Textul de memorat: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” (Apocalipsa 14:12)

Apocalipsa ne arată că înșelăciunea lui Satana din timpul sfârșitului va fi atât de eficientă, încât cei mai mulți vor alege să i se închine fiarei și să primească semnul ei. Dar Apocalipsa 14:1-5 ne spune că Dumnezeu va avea totuși o rămășiță de credincioși, un grup de oameni care vor rămâne de partea Sa.

În cele din urmă, oamenii vor ajunge în situația de a alege nu *dacă* să se închine sau să nu se închine (în definitiv, toți ne închinăm la ceva sau la cineva), ci *cui* să se închine. Cei ce se închină fiarei vor primi semnul ei pe frunte sau pe mâna dreaptă, ca simbol al deciziei lor de a servi acestui sistem apostat cu mintea și prin acțiunile lor.

Între timp, lumea va asista la o proclamare a Evangheliei de o mare amploare, cum nu s-a mai văzut din Ziua Cincizecimii. Dumnezeu le va transmite oamenilor răzvrătiți niște avertizări înainte ca judecățile Sale să cadă asupra lor. Satana își desfășoară activitatea la nivel global, dar și proclamarea Evangheliei se va face la nivel mondial. Dumnezeu vrea ca niciunul să nu piară, ci toți să fie mântuiți; Hristos a murit pentru toți oamenii. Întrebarea este cine va accepta jertfa Sa și cine o va refuza.

Duminică, 3 martie – Soliile celor trei înger

Cu puțin înainte de sfârșit, Dumnezeu trimite avertizări reprezentate simbolic prin trei îngeri care zboară pe cer și strigă tare. Cuvântul grecesc pentru „înger” (*angelos*) înseamnă „sol, mesager”. În Biblie, îngerii reprezintă de multe ori oameni aflați în slujba lui Dumnezeu (Maleahi 2:7; Matei 11:10). Se pare că și acești trei îngeri din Apocalipsa sunt un simbol pentru poporul lui Dumnezeu care are misiunea de a-i duce lumii mesajul Său din timpul sfârșitului.

1. Care este solia primului înger? Ce legături găsim între ea și misiunea încredințată de Domnul Isus ucenicilor și tuturor urmașilor Săi, înainte de a Se înălța la cer? Apocalipsa 14:6; Matei 24:14

Evanghelia este vestea bună că Dumnezeu îi salvează pe oameni datorită jertfei lui Isus. Și este „veșnică” pentru că face parte din lucrarea lui Dumnezeu de a recâștiga de partea Sa omenirea căzută, din planul conceput înainte ca noi să existăm (2 Timotei 1:9; Tit 1:2). Evanghelia este atât vestea mântuirii, cât și a judecății - mântuire pentru cei care o acceptă și judecată pentru cei care o refuză.

Cei trei îngeri își anunță soliile „cu glas tare” (Apocalipsa 14:7,9) pentru că sunt urgente, importante și trebuie să fie auzite de toți, fiindcă ele privesc destinul lor veșnic. De aceea, trebuie vestite oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod, fapt semnificativ dacă ne gândim că, în timpul sfârșitului, fiara își va exercita autoritatea primită de la Satana „peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam” (Apocalipsa 13:7). Și lucrarea lui Satana, și proclamarea Evangheliei au o amploare mondială.

Soliile sunt vestite de poporul lui Dumnezeu pentru a combate cele trei spirite demonice ca niște broaște care ies din gura triadei satanice (Apocalipsa 16:13,14), contrafacere a soliilor celor trei îngeri. Astfel, la sfârșitul timpului, lumea va sta în fața a două mesaje rivale, care vor urmări să îi câștige loialitatea.

Ca adventiști de ziua a șaptea, suntem chemați să ducem Evanghelia în toată lumea. Tu ce faci în mod concret pentru a împlini această misiune?

Luni, 4 martie – Solia primului înger (1)

2. Ce înseamnă să ne temem de Dumnezeu și ce legătură are aceasta cu Evanghelia? Apocalipsa 14:7; Eclesiastul 12:13,14; Romani 7:7-13

Apelul de a ne teme de Dumnezeu și de a-l da slavă este adresat prin „Evanghelia veșnică”. Conștientizarea lucrării lui Hristos pentru mântuirea noastră ne determină să răspundem acestui apel.

În Apocalipsa, temerea de Dumnezeu și glorificarea Lui apar împreună (Apocalipsa 11:13; 15:4). Prima definește raportarea corectă la Dumnezeu (Iov 1:8), iar a doua denotă ascultarea de El.

A ne teme de Dumnezeu nu înseamnă a fi speriați de El, ci a-L respecta și a-l oferi locul cuvenit în viața noastră. Poporul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului sunt cei care se tem de El (Apocalipsa 11:18; 19:5). Cine se teme de El îi dă slavă prin ascultarea de El (Deuteronomul 5:29; Eclesiastul 12:13) și prin reflectarea caracterului Său (Geneza 22:12).

„A venit ceasul judecății Lui” (Apocalipsa 14:7). Aici este vorba despre judecata preadventă, de dinaintea revenirii Domnului, la care se vede decizia noastră de a-l sluji sau nu cu adevărat lui Dumnezeu (decizie demonstrată de faptele noastre). La finalul ei destinul tuturor va fi decis, iar apoi Isus va veni ca să-i răsplătească pe toți după faptele lor (Apocalipsa 22:11,12).

Judecata din Apocalipsa 14 este o veste bună pentru cei care se află într-o relație bună cu Dumnezeu - ea înseamnă răzbunare, mântuire și eliberare. Pentru cei necredincioși, vestea apropierei judecății este un apel de a se întoarce la Dumnezeu și de a se pocăi, fiindcă Dumnezeu dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință (2 Petru 3:9). Dar pentru cei ce nu vor să ia seama, este o veste rea.

Ai putea apărea singur la judecata aceasta? Ce verdict ți-ar asigura faptele tale?

Marti, 5 martie – Solia primului înger (2)

La sfârșit, locuitorii pământului se vor împărți în două tabere: cei care se tem de Dumnezeu și se închină Lui și cei care se tem de fiară și se închină ei.

3. Ce pretenții ale fiarei sunt un atac direct la poruncile Decalogului? Apocalipsa 13:5,6,14-17; Exodul 20:2-11

Primele patru porunci din Decalog se referă la închinare. Păzirea lor va deveni standardul loialității față de Dumnezeu în criza finală. Ultima bătălie dintre Hristos și Satana se dă în jurul închinării.

Controversa principală din criza finală este evidențiată în solia primului înger. În chemarea de a ne închina „Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor” (Apocalipsa 14:7) regăsim expresii din porunca a patra din Decalog (Exodul 20:11). Închinarea adusă Creatorului este recunoașterea autorității Sale supreme.

În Decalog și în toată Biblia, închinarea adevărată este strâns legată de adevărata zi de închinare. Sabatul zilei a șaptea este un semn special al relației noastre cu Dumnezeu (Exodul 31:13; Ezechiel 20:12). Solia primului înger ne arată că la sfârșitul timpului locuitorii pământului vor fi chemați să se întoarcă la închinarea înaintea Dumnezeului Creator și să-l ofere locul cuvenit în viața lor. Ea combate lucrarea lui Satana din timpul sfârșitului de a-i înșela pe oameni să primească o religie falsă, să slujească și să se închine unui dumnezeu fals. În centrul controversii se va afla porunca a patra, Sabatul zilei a șaptea.

„În timp ce păzirea sabbatului fals - în conformitate cu legea statului, dar contrar poruncii a patra - va constitui o dovadă de supunere față de puterea opusă lui Dumnezeu, păzirea Sabbatului autentic, în ascultare de Legea lui Dumnezeu, va fi o dovadă de fidelitate față de Creator. În timp ce o categorie va primi semnul fiarei, prin acceptarea semnului de supunere față de puterile pământești, cealaltă va primi

sigiliul lui Dumnezeu prin alegerea semnului de loialitate față de autoritatea divină” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 498).

Miercuri, 6 martie – Solia îngerului al doilea

Solia celui de-al doilea înger anunță căderea Babilonului, ca sistem al religiei false.

4. În solia îngerului al doilea, repetarea cuvântului „a căzut” arată că sfârșitul Babilonului este cert. Cum „a căzut” Babilonul dacă el va cădea în viitor? Apocalipsa 14:8; Apocalipsa 18:2; Isaia 21:9

Babilonul este numit aici „cetatea cea mare”, simbol care își are rădăcina în Babilonul istoric, puterea care l-a opus lui Dumnezeu și care i-a asuprit pe credincioși. În profeția din Isaia 14:12-15 Babilonul îl simbolizează pe Satana și încercările lui de a se face egal cu Dumnezeu. În Apocalipsa, Babilonul din timpul sfârșitului este numele triadei satanice unite cu alte religii false (Apocalipsa 17:5), care vor intra în slujba lui Satana și în opoziție cu poporul lui Dumnezeu (Apocalipsa 13:11-18). Având aroganța Babilonului antic, se va înălța mai presus de Dumnezeu și va căuta să ocupe locul Său. Solia îngerului al doilea îi asigură pe credincioși că sistemul acesta nelegiuit se va sfârși la fel ca Babilonul din vechime.

5. Cum îi determină Babilonul pe locuitorii pământului „să bea” din vinul desfrânării lui? Ce reprezintă acest vin? Apocalipsa 14:8; 17:2; 18:3

Babilonul este acuzat că adapă toate neamurile din „vinul mâniei” (Ieremia 51:7). Apocalipsa 17 înfățișează Babilonul din timpul sfârșitului ca pe o femeie desfrânată care îi îmbată pe pământeni cu „vinul imoralității” ei (vers. 2). Aceasta ne trimite cu gândul la cele trei duhuri necurate care îi amăgesc pe locuitorii pământului să se închine fiarei și icoanei ei (Apocalipsa 13:11-18). „Vinul Babilonului” reprezintă învățăturile mincinoase și Evanghelia falsă a acestui sistem al religiei apostate.

Numai cei care se găsesc efectiv în Babilon pot „bea din vinul lui”? Ce înseamnă mai exact „a bea din vinul Babilonului”?

Joi, 7 martie – Solia îngerului al treilea

6. Cum sunt caracterizați credincioșii lui Dumnezeu? Apocalipsa 14:12

Versetele 9 și 10 anunță soarta celor necredincioși, în contrast cu a celor credincioși. În Vechiul Testament, vărsarea mâniei lui Dumnezeu este reprezentată simbolic prin gestul de a bea vin dintr-un potir (Ieremia 25:15,16). Limbajul figurat - „vinul mâniei turnat neamestecat” - arată asprimea judecății de care vor avea parte cei care i se închină fiarei. Vinul neamestecat reprezintă revărsarea mâniei lui Dumnezeu neamestecată cu milă (Psalmii 75:8).

7. Ce se spune despre pedeapsă? Ce clarificări aduc alte pasaje despre declarația: „Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor”? Apocalipsa 14:10,11; Apocalipsa 20:10-15; Isaia 34:8-10; Iuda 7

Chinul în foc și în pucioasă înseamnă distrugere totală (Geneza 19:24; Isaia 34:8-10). Fumul distrugerii este o imagine biblică bine cunoscută. Focul nu este veșnic ca durată, întrucât Edomul, Sodoma și Gomora nu mai ard în prezent, ci consecințele lui sunt veșnice. În Apocalipsa, „focul veșnic” înseamnă anihilare; focul va dura suficient cât să ardă tot, până nu va mai exista nimic de ars.

Ce ar trebui să determine în noi această perspectivă?

Vineri, 8 martie – Un gând de încheiere

„Marea lucrare a Evangheliei nu se va încheia cu o manifestare mai mică a puterii lui Dumnezeu decât cea care i-a marcat începutul. (...)

Mesajul va fi transmis nu atât de mult prin argumente, cât prin convingerea profundă produsă de Duhul lui Dumnezeu. Argumentele au fost prezentate. Sămânța a fost semănată, iar acum va răsări și va aduce rod” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 503).

Vestirea mesajului final al lui Dumnezeu va împărți oamenii în două mari tabere: cei care au o relație cu Dumnezeu și cei care aleg să meargă după fiară. Împărțirea aceasta este reprezentată prin două simboluri: strângerea grâului (Apocalipsa 14:14-16) și culegerea strugurilor ca să fie călcați în teasc (Apocalipsa 14:17-20). Acesta este subiectul capitolelor 17 și 18 din Apocalipsa.

Studiu suplimentar: *Tragedia veacurilor*, cap. 38, „Ultima avertizare”.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Numeri 16-22

1. Cine i-a(u) reproșat lui Moise că nu țara promisă, ci Egiptul era „o țară, unde curge lapte și miere”?
2. Ce i-au zis copii lui Israel lui Moise după testul toiegelor?
3. Ce lucru destinat curățirii îl făcea necurat pe cel ce-l folosea sau care se atingea de el?
4. Cui i s-a spus că drumul pe care mergea ducea la pierzare?

Istoria mântuirii, capitolul 54

5. Când va forma America protestantă un chip al ierarhiei romane?